

Drugi zarzut skargi dotyczy braku przekazania Komisji przepisów krajowych dotyczących sankcji za naruszenie przepisów Rozporządzenia 842/2006. Obowiązek ustanowienia sankcji i ich przekazania Komisji jest szczególnie ważny w celu nadania pełnej skuteczności obowiązkowi nałożonemu przez Rozporządzenie 842/2006 na operatorów zastosowań stacjonarnych w jego artykułach 3, 4 i 5. Ponadto ustanowienie takich sankcji i poinformowanie o nich Komisji jest istotne ze względu na zapewnienie wykonania obowiązków nałożonych na producentów produktów i urzędzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane ustanowionych w art. 7. Również nieprzestrzeganie zakazów ustanowionych w art. 8 i 9 Rozporządzenia 842/2006 powinno być usankcjonowane przepisami krajowymi w rozumieniu jego art.13 ust.1, które należało przekazać Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 161, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. UE L 92 s. 3; Rozporządzenie Komisji nr 303/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych urzędzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane.

⁽³⁾ Dz.U. UE L 92 s. 12; Rozporządzenie Komisji nr 304/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane.

⁽⁴⁾ Dz.U. UE L 92 s. 17; Rozporządzenie Komisji nr 305/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia.

⁽⁵⁾ Dz.U. UE L 92 s. 21; Rozporządzenie Komisji nr 306/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urzędzeń.

⁽⁶⁾ Dz.U. UE L 92 s. 25; Rozporządzenie Komisji nr 307/2008 ustanawiające minimalne wymagania w zakresie programów szkoleniowych oraz warunki wzajemnego uznawania zaświadczeń o odbytych szkoleniu dla personelu w odniesieniu do wykorzystywanych w niektórych pojazdach silnikowych systemów klimatyzacyjnych zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane.

⁽⁷⁾ Dz.U. UE L 92 s. 28; Rozporządzenie Komisji nr 308/2008 określając formę powiadomienia o programach szkoleń i certyfikacji państw członkowskich.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social número 1 de Córdoba (Hiszpania) w dniu 27 sierpnia 2014 r. – María Auxiliadora Arjona Camacho przeciwko Securitas Seguridad España, S.A.

(Sprawa C-407/14)

(2014/C 409/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: María Auxiliadora Arjona Camacho

Strona pozwana: Securitas Seguridad España, S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 18 dyrektywy 2006/54/WE ⁽¹⁾, który ustanawia odstraszący (oprócz faktycznego, skutecznego i proporcjonalnego) charakter zadośćuczynienia lub odszkodowania z tytułu krzywdy lub szkody doznanej przez osobę poszkodowaną w wyniku dyskryminacji ze względu na płeć, może być interpretowany w ten sposób, że pozwala sądowi krajowemu na zasądzenie rzeczywście dodatkowego, rozsądnego odszkodowania o charakterze sankcji – mianowicie kwoty dodatkowej, która, nawet jeżeli wykracza poza pełne naprawienie rzeczywistej szkody i krzywdy doznanych przez osobę poszkodowaną, to służy jako przykład dla innych (oprócz samego sprawcy szkody) – lecz pod warunkiem, że nadal mieści się ono w granicach proporcjonalności, i to również w sytuacji, gdy koncepcja odszkodowania mającego charakter sankcji jest obca tradycji prawnej sądu krajowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana), Dz.U. L 204, s. 23.